

UZASADNIENIE

Decyzją z **dnia 23 czerwca 2017 roku** Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał ubezpieczonemu J. Z. zaliczkę na poczet wypłaty emerytury za łączone okresy pracy w Polsce i w Hiszpanii, od dnia 4 października 2016 roku, czyli od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego.

Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku. poz.748 ze zm.) oraz Rozporządzenia (WE) 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz UE L 166).

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto:

- przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 1995 roku do 2004 roku,
- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 253,63% ograniczony do 250%.

Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową 3408,62 zł wynosi 8.521,55 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił staż sumaryczny 46 lat i 11 dni (552 miesiące) w tym okresy:

- składkowe: 31 lat 5 miesięcy i 6 dni (377 miesięcy),
- nieskładkowe: 6 lat 6 miesięcy i 5 dni (78 miesięcy).
- Składkowe zagraniczne 8 lat 1 miesiąc (97 miesięcy)

Wysokość emerytury obliczono w następujący sposób:

$$24\% \times 3.408,62 = 818,07 \text{ zł}$$

$$\#(474 \times 1,3 \%):12\# \times 8.521,55 = 4.375,82 \text{ zł}$$

$$\#(78 \times 0,7 \%):12\# \times 8.521,55 = 387,73 \text{ zł}$$

Razem: 5.581,62 zł.

Zakład wskazał, iż emeryturę ustala się w proporcji 455 miesięcy pracy w Polsce do 552 miesięcy łącznej pracy z uwagi na ubezpieczenie w Hiszpanii. Wysokość emerytury proporcjonalnej wynosi 4600,82 zł.

Emerytura po waloryzacji przysługuje w kwocie 4706,62 zł

Emerytura ustalona niniejszą decyzją zostaje zawieszona, ponieważ jest świadczeniem mniej korzystnym.

/decyzja k.25-26 akt ZUS/

Decyzją z dnia 23 czerwca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał ubezpieczonemu J. Z. emeryturę w kwocie zaliczkowej od 4 października 2016 r. tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego i zmienił decyzję z dn. 6 sierpnia 2015 r. i 18 września 2015 r. w części dotyczącej daty powstania prawa do świadczenia oraz ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku. poz.748 ze zm.) oraz Rozporządzenia (WE) 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz UE L 166).

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto:

- przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 1995 roku do 2004 roku,
- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 253,63% ograniczony do 250%.

Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową 3408,62 zł wynosi 8.521,55 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił staż sumaryczny 46 lat i 11 dni (552 miesiące) w tym okresy:

- składkowe: 31 lat 5 miesięcy i 6 dni (377 miesięcy),
- nieskładkowe: 6 lat 6 miesięcy i 5 dni (78 miesięcy).

Wysokość emerytury obliczono w następujący sposób:

$24\% \times 3.408,62 = 818,07 \text{ zł}$

$\#(377 \times 1,3\%):12\# \times 8.521,55 = 3480,20\text{zł}$

$\#(78 \times 0,7\%):12\# \times 8.521,55 = 387,73 \text{ zł}$

Razem:4686,00 zł.

Emerytura po waloryzacji od 1.03.2017 r. przysługuje w kwocie 4706,62 zł

/decyzja k.27-28 akt ZUS/

W odwołaniu, z dnia 2 sierpnia 2017r., od powyższych decyzji J. Z., wniósł o zmianę zaskarżonych decyzji i ustalenia, iż nabył prawo do emerytury od 13 lutego 2015 r tj. od miesiąca złożenia wniosku o emeryturę. Ponadto wniósł o zobowiązanie organu rentowego do wyliczania wysokości emerytury powszechnej w systemie kapitałowym i ustalenie, że emerytura powszechna będzie wypłacana jako świadczenie korzystniejsze – w proporcji jak w zaskarżanej decyzji tj. 455/552 – pkt 2 decyzji o przyznaniu emerytury w kwocie zaliczkowej.

Wyjaśnił, iż organ rentowy błędnie przyjął datę przebywania wnioskodawcy na zasiłku chorobowym tj. do dnia 3 października 2016 r. Wnioskodawca podniósł, że wypłacane mu świadczenie przez hiszpańską instytucję ubezpieczeniową nie było zasiłkiem chorobowym, gdyż nie było ono wypłacane z ubezpieczenia ryzyka chorobowego, ale z ubezpieczenia ryzyka wypadku przy pracy. Według wnioskodawcy, ZUS, w sposób dowolny, zakwalifikował to świadczenie jako zasiłek chorobowy.

/odwołanie k. 2-3/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 17.08.2017r., organ rentowy, działając za pośrednictwem pełnomocnika, wniósł o jego oddalenie i zawieszenie niniejszego postępowania do czasu zakończenia sprawy z odwołania wnioskodawcy toczącej się w Sądzie Apelacyjnym – sygn. III AUa 266/17 z uwagi na tożsamość sporu.

/odpowiedź na odwołanie k.4-4 odw. /

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2017 r. Sąd zawiesił postępowanie na podstawie art. 177§1 pkt 1 k.p.c. W uzasadnieniu Sąd ustalił, że decyzją z dnia 18 września 2015 r. organ rentowy po rozpoznaniu wniosku z 13 lutego 2015 r. przyznał wnioskodawcy zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od 30 czerwca 2015 r. tj. od daty nabycia uprawnień. Wnioskodawca złożył odwołanie od w/w decyzji do Sądu Okręgowego. Sprawa była rozpatrywana pod sygn. 2870/15. Pełnomocnik poparł odwołanie i wniósł o przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury od 13 lutego 2015 r. Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie. W uzasadnieniu wskazał, że w okresie po ustaniu zatrudnienia, od 13 listopada 2014 roku, ubezpieczony pobierał w Hiszpanii świadczenie pieniężne z tytułu ubezpieczenia chorobowego w razie niezdolności do pracy. W formularzu E 202 dotyczącym rozpatrzenia wniosku o emeryturę w punkcie 8.3 hiszpańska instytucja ubezpieczeniowa wskazała, że ubezpieczony pobiera świadczenia pieniężne chorobowe z tytułu niezdolności do pracy. Również w formularzu E 204 dotyczącym rozpoznania wniosku o rentę inwalidzką w punkcie 9.3 hiszpańska instytucja ubezpieczeniowa wskazała, że ubezpieczony pobiera świadczenie pieniężne z tytułu ubezpieczenia chorobowego w razie niezdolności do pracy. W żadnym z ww. formularzy nie wskazano, że ubezpieczony pobiera rentę inwalidzką czy też rentę z tytułu wypadku przy pracy.

Wnioskodawca złożył apelację od tego wyroku. Sprawa toczyła się przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi pod sygn. III AUa 266/17.

/postanowienie k.5-6/

Postępowanie przed Sądem Apelacyjnym zakończyło się w dniu 4 stycznia 2018 r. **Sąd Apelacyjny oddalił apelację w** zakresie objętym rozstrzygnięciem zawartym w zaskarżonym wyroku, tj. części dotyczącej daty nabycia przez ubezpieczonego prawa do emerytury oraz **odrzucał apelację** w pozostałej części.

/wyrok Sądu Apelacyjnego k.169 w aktach III AUa 266/17 /

Pełnomocnik, ustanowiony przez wnioskodawcę, złożył skargę kasacyjną od w/w wyroku Sądu Apelacyjnego.

/skarga kasacyjna k. 180-186 w aktach AUa 266/17/

Sąd Najwyższy w dniu 1 października 2019 r., po rozpatrzeniu skargi kasacyjnej, **oddalił skargę kasacyjną** w sprawie z odwołania J. Z. przeciwko ZUS I Oddział w Ł. o datę wypłaty emerytury.

/wyrok Sądu Najwyższego i uzasadnienie wyroku k. 39-43/

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy podjął zawieszono postępowanie.

/postanowienie k. 24/

Pismem procesowym z dn. 13 listopada 2019 r. organ rentowy wniósł o podjęcie zawieszono postępowania. ZUS poinformował, że Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 1 października 2019 r. oddalił skargę kasacyjną (I UK 193/18) od wyroku Sądu Apelacyjnego w łodzi (III AUa 266/17), który prawomocny wyrokiem z dn. 4 stycznia 2018 r. oddalił apelację wnioskodawcy w pkt 1 i odrzucił w pkt 2 wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 19 grudnia 2016 r. oddalającego odwołanie od decyzji z dnia 18 września 2015 r. (VIII U 2870/15). W trakcie trwania postępowania sądowego ZUS wydał decyzję zmieniającą decyzję z dn. 18 września 2015 r. tj. zmienił datę przyznania emerytury na dzień 4 października 2016 r. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny, mając to na uwadze, oddalił apelację w części dotyczącej daty nabycia przez ubezpieczonego prawa do emerytury. Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja z dnia 23 czerwca 2018 r. pozostała w mocy jako prawidłowa. ZUS podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oddalenia odwołania.

/pismo procesowe ZUS k. 28/

Pismem procesowym z dn. 23 listopada 2019 r. wnioskodawca ustanowił pełnomocnika – radcę prawnego H. R.. Pełnomocnik, działając w imieniu wnioskodawcy, poparła odwołanie od decyzji z dn. 23 czerwca 2017 r. w zakresie przyznania wnioskodawcy emerytury (wyliczonej w starym systemie art. 53 u e r f u s) od 4 października 2016 r., wnosząc o ustalenie prawa do emerytury wyliczonej w systemie kapitałowym (art. 26 w zw. z art. 55 i art. 27 ustawy emerytalnej) od daty wniosku z dn. 15 lutego 2015 r., wskazując na treść art.100 ust. 3 ustawy emerytalnej. Pełnomocnik wniosła o załączenie akt sprawy Sądu Okręgowego w Łodzi VIII U 2870/15 i akt sprawy VIII U 764/17. Ponadto wniosła o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z obowiązującymi przepisami.

W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik wskazała, że roszczenia wnioskodawcy nie zostało zaspokojone w całości, mimo prawomocnego ustalenia istnienia prawa wnioskodawcy, do wyliczenia jego emerytury w systemie kapitałowym. Ponadto wskazała, że na skutek wadliwej informacji pracownika ZUS Inspektorat w S., przy wypełnianiu przez wnioskodawcę wniosku z dn. 13.02.2015 r. na druku ZUS, wnioskodawca ponosi wymierną szkodę w niebagatelnej wysokości, bo mierzoną wartością 19-to miesięcznej emerytury wypłaconej mu za okres od 13.02.2015 r. do października 2016 r. W sytuacji, zatem, kiedy uprawniony nabywa prawo do emerytury powszechnej, z racji ukończenia, wskazanego w ustawie wieku ex lege, i, w ten sposób, sam nabywa on uprawnienie do wysokości świadczenia z ubezpieczeń społecznych, które są normami o charakterze bezwzględnie obowiązującym, to, zdaniem wnioskodawcy, nie może on zostać pozbawiony należnej mu wysokości świadczenia za okres od 13.02.2015 r. do 29.10.2016 r., z powodów przez siebie niezawinionych. Jak wskazała pełnomocnik, obowiązek do zgodnych z prawem pouczeń organu rentowego, wynika z dyrektywy UE o obowiązku informacyjnym. Wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i zobowiązanie ZUS do wypłaty emerytury, wyliczonej w systemie kapitałowym, od daty wniosku z dn. 13.02.2015 r.

/pismo procesowe pełnomocnika wnioskodawcy k. 34 – 36/

Pismem z dnia 15 grudnia 2019 r. organ rentowy podtrzymał swoje, dotychczasowe, stanowisko w sprawie, wnosząc o oddalenie odwołania.

/pismo procesowe w odpowiedzi na pismo wnioskodawcy z dn. 23.11.2019 r. k.53/

Na rozprawie w dniu 11 marca 2020 r. pełnomocnik poparła odwołania i wniosła o zobowiązanie ZUS do wypłaty ubezpieczonemu emerytury od 13 lutego 2015 r.

/protokół z rozprawy z dn. 11 marca 2020 r. k. 67-68 płyta CD k. 69/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. Z. urodził się (...), osiągnął wymagany wiek emerytalny 65 lat i 3 miesięcy oraz udowodnił ponad 25-letni okres składkowy i nieskładkowy.

/okoliczność bezsporna/

Ubezpieczony złożył, w dniu 13 lutego 2015 r., wniosek o emeryturę, podając, że w okresie zatrudnienia w Hiszpanii uległ, w dniu 30 października 2014 r., wypadkowi w pracy i w okresie od 3 do 12 listopada 2014 r. otrzymywał świadczenie chorobowe, które wypłacał mu pracodawca, a od 13 listopada 2014 r., nadal, otrzymywał to świadczenie z (...) Instytutu (...) z tytułu czasowej niezdolności do pracy.

/wniosek k.1-12 plik I akt ZUS/

Ubezpieczony zakończył pracę w Hiszpanii **w dniu 12 listopada 2014 roku.**

/okoliczność bezsporna/

Od 13 listopada 2014 roku ubezpieczony otrzymywał świadczenie wypłacane przez (...) Instytut (...) z tytułu czasowej niezdolności do pracy. W dniu 28 lipca 2015 roku do organu rentowego wpłynął formularz E 202, E 205, E 207 z hiszpańskiej instytucji ubezpieczeniowej M. E. y S. S.. W formularzu E 202 zakreślona została pozycja 8.3 wskazująca, że ubezpieczony pobiera świadczenie pieniężne chorobowe z tytułu niezdolności do pracy. W formularzu E 204 zakreślona została pozycja 9.3 wskazująca, że ubezpieczony pobiera świadczenie pieniężne chorobowe z tytułu niezdolności do pracy.

/dokumenty hiszpańskiej instytucji ubezpieczeniowej k.127-148 akt ZUS/

Decyzją z dnia 18 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał ubezpieczonemu J. Z. zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od dnia 30 czerwca 2015 roku, zawieszając wypłatę świadczenia do czasu zakończenia postępowania wyjaśniającego z hiszpańską instytucją ubezpieczeniową charakteru wypłacanego ubezpieczonemu świadczenia.

/decyzja k. 181 – 184 plik I akt ZUS/

W dniu 5.10.2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wystąpił do hiszpańskiej instytucji ubezpieczeniowej z prośbą o informację o dacie zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego w celu ustalenia prawidłowej daty nabycia uprawnień do emerytury. W wyniku braku odpowiedzi ze strony hiszpańskiego organu ubezpieczeniowego ZUS ponowił prośbę o informację w sprawie daty zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego w dniu 27 grudnia 2015 r.

/formularz ZUS k.189-191 plik I akt ZUS k. 3-4 plik II akt ZUS/

Jak wynika z dokumentów, nadesłanych przez hiszpańską instytucję ubezpieczeniową, ustala przyczyna wstrzymania wypłaty emerytury. W dniu 3 października 2016 r. M. E. y S. S. zakończyło wypłacanie J. Z. zasiłku chorobowego. Natomiast od dnia 4 października 2016r. ubezpieczony pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy na stałe w stopniu całkowitym dla wykonywanego dotychczas zawodu.

/informacja k.13 k.20 plik II akt ZUS, dokumenty hiszpańskiej instytucji ubezpieczeniowej k. 14-19/

Od dnia 5 października 2016 r. hiszpańska instytucja ubezpieczeniowa przyznała J. Z. świadczenie z tytułu stałej niezdolności do pracy w stopniu całkowitym.

/dokument hiszpańskiej instytucji ubezpieczeniowej k.18 plik II akt ZUS/

W dniu 27 czerwca 2017 r. ZUS przyznał J. Z. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy **od 4.10.2016 r. tj.** od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, o czym poinformował w późniejszym piśmie hiszpańską instytucję ubezpieczeniową.

/decyzja k. 34 plik II akt ZUS, powiadomienie o decyzji dot. wniosku o emeryturę/rentę k.36-37 plik II akt ZUS/

Decyzjami z **dnia 23 czerwca 2017 r.** organ rentowy zmienił decyzję z dn. 6 sierpnia 2015 r. i 18 września 2015 r. , w części, dotyczącej daty powstania prawa do świadczenia oraz ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia i przyznał J. Z. emeryturę od dn. 4 października 2016 r. tj. od dnia, kiedy zaprzestał pobierać zasiłek chorobowy od hiszpańskiej instytucji ubezpieczeniowej.

/decyzja k.25-26 akt ZUS i decyzja k.27-28 akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów, zgromadzonych w aktach sprawy i aktach ZUS.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Postępowanie w niniejszej sprawie sprowadzało się do ustalenia czy ubezpieczony J. Z. ma prawo do emerytury od dnia 13 lutego 2015 roku (od daty złożenia wniosku) czy też od dnia 4 października 2016 roku (od daty zakończenia pobierania świadczenia z tytułu niezdolności do pracy).

Zgodnie z treścią art.129 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. 2016, poz.887) świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Natomiast stosownie do treści art.100 ust.1 ww. ustawy prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust. 2. Z ust.2 art.100 ww. ustawy wynika, iż jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty **szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia.**

Bezsporne jest, że w dacie złożenia wniosku o emeryturę, na podstawie art.27 ww. ustawy, ubezpieczony spełniał warunki do nabycia prawa do emerytury, bowiem osiągnął wymagany wiek emerytalny 65 lat i 3 miesiące oraz udowodnił ponad 25-letni okres składkowy i nieskładkowy. Bezsporne jest również, iż w dacie złożenia wniosku nie pozostawał w stosunku pracy, bowiem zatrudnienie zakończył w dniu 12 listopada 2014 roku.

Ubezpieczony, od 2006 roku, na stałe mieszka w Hiszpanii i objęty jest ubezpieczeniem społecznym i w Polsce, i w Hiszpanii. Prawo, ubezpieczonego, do emerytury, powinno być ocenione, także, na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE.L. 2004.166.1. ze zm.). W art.18a preambuły ww. rozporządzenia zawarta została ogólna dyrektywa, określająca jako zasadę, stosowanie ustawodawstwa jednego państwa członkowskiego. Według art.4 rozporządzenia, o ile nie stanowi ono inaczej, osoby, do których znajduje ono zastosowanie korzystają z tych samych świadczeń i podlegają tym samym obowiązkom co jego obywatele (zasada równego traktowania). Rozporządzenie stanowi, że wszystkie instytucje właściwe określają uprawnienia do świadczeń na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego, któremu podlegał zainteresowany, w czasie złożenia wniosku o świadczenie, o ile w sposób wyraźny nie ubiega się on o odroczenie przyznania świadczeń z tytułu starości na podstawie ustawodawstwa jednego lub więcej państw członkowskich.

Art.53 rozporządzenia, regulujący zasady przeciwdziałania kumulacji świadczeń, stanowi, że instytucja właściwa bierze pod uwagę świadczenie lub dochody, uzyskane w innym państwie członkowskim tylko wtedy, gdy, stosowane przez nią przepisy, przewidują uwzględnienie świadczeń lub dochodów uzyskanych za granicą (ust.3a); jeżeli jedno państwo członkowskie stosuje zasady przeciwdziałania kumulacji, należne świadczenie może być obniżone wyłącznie o kwotę takich świadczeń lub takiego dochodu.

Niewątpliwie, w okresie po ustaniu zatrudnienia, od 13 listopada 2014 roku do 4 października 2016 r., ubezpieczony pobierał, w Hiszpanii, świadczenie pieniężne z tytułu ubezpieczenia chorobowego w razie niezdolności do pracy. Potwierdzają to dowody z dokumentów, nadesłanych przez hiszpańską instytucję ubezpieczeniową.

Zgodnie z art.5 rozporządzenia 883/2004 w przypadkach, w których na podstawie ustawodawstwa właściwego państwa członkowskiego, zaistnieniu pewnych okoliczności lub zdarzeń przypisywane są określone skutki prawne, to państwo członkowskie uwzględnia podobne okoliczności lub zdarzenia zaistniałe w każdym państwie członkowskim tak, jak gdyby miały one miejsce na jego własnym terytorium (lit. b). Jednocześnie według jego lit. a, w przypadkach, w których na podstawie ustawodawstwa właściwego państwa członkowskiego, otrzymywanie świadczeń z zabezpieczenia społecznego i inny dochód ma pewne skutki prawne, odpowiednie przepisy tego ustawodawstwa mają zastosowanie także do otrzymywanych świadczeń równoważnych lub nabytych na podstawie prawodawstwa innego państwa członkowskiego lub dochodów osiągniętych w innym państwie członkowskim.

Sąd Najwyższy stwierdził, że przy ustalaniu prawa do świadczeń z polskiego systemu ubezpieczeń społecznych w razie zbiegu z podleganiem ubezpieczeniom w innych krajach Unii Europejskiej wiążące są dane zawarte w urzędowych formularzach obowiązujących w takich samych wersjach językowych w państwach członkowskich UE (decyzja nr (...) z dnia 6 października 2005 r. w sprawie wzorów formularza niezbędnych do stosowania rozporządzeń Rady (EWG) nr 2408/71 i (EWG) nr 574/72, Dz.U. UE L z 16 września 2006 r.). Takie formularze stanowią dokumenty urzędowe w rozumieniu art. 244 k.p.c., gdy zostały sporządzone przez umocowane do tego właściwe instytucje państwowe lub unijne, przeto wypełnione wzory stanowią dowód na to, co zostało w nich urzędowo zaświadczone przez współdziałające właściwe instytucje ubezpieczeń społecznych Polski i Hiszpanii. **Skoro sporne - co do chorobowego bądź rentowego charakteru prawnego - świadczenia chorobowe wypłacał ubezpieczonemu hiszpański pracodawca do dnia ustania stosunku pracy, a następnie (...) Instytut (...) Hiszpanii i były one finansowane z ubezpieczenia z tytułu niezdolności do pracy, to nie może podlegać kwestii, że były to świadczenia chorobowe, a nie „podobne” okresowe świadczenia rentowe.** (Wyrok Sądu Najwyższego sygn. akt I UK 193/18 z dn. 1 października 2019 r.)

Wprawdzie, chorobowo-powypadkowe podłoże faktyczne, i natura prawna, przysługujących okresowo pieniężnych świadczeń zasiłkowych z tytułu niezdolności do pracy, mogłoby uprawniać twierdzenie, że były one niezależnymi świadczeniami chorobowymi w rozumieniu art. 52 ust. 1 a) rozporządzenia nr 883/2004, tyle że nie zachodził postulowany przez skarżącego zbieg świadczeń różnego rodzaju (hiszpańskiego zasiłku chorobowego z polską emeryturą), o którym mowa w art. 55 ust. 1 litera a) i c) wymienionego rozporządzenia. Dlatego pobieranie w innym państwie członkowskim (Hiszpanii) świadczenia z tytułu niezdolności do pracy, które nie jest w rozumieniu przepisów o koordynacji świadczeniem rentowym różnego rodzaju, oznacza brak możliwości, nie tylko realizacji, ale, również, przesunięcie w czasie nabycia prawa do emerytury, w Polsce. W szczególności art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 883/2004, który dotyczy świadczeń niezależnych, został pomieszczony w rozdziale 5 dotyczącym emerytur i rent, przeto reguluje zbieg i zasady obliczania niezależnych świadczeń emerytalnych lub rentowych przy uwzględnieniu krajowych lub zagranicznych okresów ubezpieczenia, a nie zbieg „niezależnego” świadczenia chorobowego z prawem do emerytury lub renty. Oczekiwanemu przez skarżącego przyznaniu proporcjonalnej części (połowy) polskiej emerytury sprzeciwia się zasada równego traktowania ubezpieczonych w unijnym ustawodawstwie ubezpieczeń społecznych (art. 5 rozporządzenia nr 883/2004), a także w polskim porządku prawnym, w którym prawo do emerytury przysługuje z dniem zaprzestania pobierania świadczeń chorobowych lub rehabilitacyjnych (art. 100 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach). Występujące w tym zakresie kwestii wątpliwości prawne rozstrzygnął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 czerwca 2011 r., II UZP 3/11 (OSNP 2011 nr 21-22, poz. 276), wyjaśniając, że ubezpieczony, który pobiera zasiłek chorobowy z tytułu zatrudnienia wykonywanego za granicą, nabywa prawo do emerytury w Polsce z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku. W tej argumentacji, zasada równego traktowania ubezpieczonych, wymaga takiego samego traktowania zdarzeń ubezpieczeniowych, przebytych w krajach unijnych, tak, jakby miały one miejsce na terytorium krajowym Polski, zatem, w spornym zakresie daty nabycia uprawnień emerytalnych, funkcjonowała zasada, obowiązująca w polskim porządku prawa ubezpieczeń społecznych (art. 100 ust. 2 ustawy emerytalnej). Taki kierunek wykładni potwierdza judykatura unijna, zważywszy, że już z wyroku (...) z dnia 28 czerwca 1978 r. (1/78, K., (...)) wynika, iż ustawodawstwu krajowemu państwa członkowskiego nie zakazuje się traktowania okoliczności unijnych tak jak krajowych przy ustalaniu prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego według krajowego ustawodawstwa ubezpieczeń społecznych. Wymaga tego równe traktowanie okresów zasiłkowych przebytych za granicą z okresami zasiłkowymi w Polsce. Konkluzję taką dekretuje zasada równego traktowania, we wszystkich ustawodawstwach krajowych, istotnych okoliczności lub zdarzeń, w tym również, świadczeń i dochodu, które wywołują skutki prawne, o których mowa w art. 5 rozporządzenia 883/2004, tak jakby miały one miejsce w Polsce. Konkretnie rzecz ujmując, zgodnie z art. 5 lit. a i b w związku z pkt 31 preambuły do rozporządzenia 883/2004, w przypadkach, w których na podstawie ustawodawstwa właściwego państwa członkowskiego otrzymywanie świadczeń z zabezpieczenia społecznego lub inne dochody wywołują określone skutki prawne, odpowiednie przepisy ustawodawstwa krajowego mają zastosowanie także do otrzymywanych świadczeń równoważnych lub nabytych na podstawie prawodawstwa innego państwa członkowskiego lub dochodów uzyskanych w innym państwie członkowskim. Jeżeli według ustawodawstwa właściwego państwa członkowskiego,

zaistnieniu pewnych okoliczności lub zdarzeń prawnych przypisywane są określone skutki prawne, to państwo członkowskie uwzględnia takie same okoliczności lub zdarzenia zaistniałe w innym państwie członkowskim UE tak, jak gdyby miały one miejsce na jego własnym terytorium (art. 5 lit. b rozporządzenia). Zasada równego traktowania istotnych (pewnych) okoliczności lub wydarzeń, mających miejsce na terytorium innego państwa członkowskiego tak, jakby miały one miejsce w prawie krajowym, nie powinna kolidować z sumowaniem okresów ubezpieczenia (pkt 10 preambuły do rozporządzenia nr 883/2004). W takim łącznym postrzeganiu prawa unijnego nie może być wątpliwości, że skutek prawny pobierania świadczeń chorobowych z tytułu niezdolności do pracy w Hiszpanii wymagał „odsunięcia” daty skorzystania z przysługującej skarżącemu emerytury według polskiego porządku prawnego do dnia zakończenia pobierania tych „równoważnych” chorobowych świadczeń z tytułu niezdolności do pracy (art. 100 ust. 2 ustawy emerytalnej). Przy okazji, Sąd zwrócił uwagę, że skarżący - bezpodstawnie oczekując, w skardze kasacyjnej, na przyznanie połowy emerytury z polskiego systemu ubezpieczeń społecznych - nie wykazał, aby pobrał tylko część (połowę) świadczeń chorobowych z hiszpańskiego systemu prawnego według postulowanej w skardze zasady wzajemnej podzielności tych dwóch świadczeń, które nie są niezależnymi świadczeniami emerytalnymi lub rentowymi w rozumieniu art. 55 ust. 1 litera a) w związku z art. 52 ust. 1 litera a) rozporządzenia nr 883/2004. (Wyrok Sądu Najwyższego sygn. akt I UK 193/18 z dn. 1 października 2019 r.)

Zatem, do ustalenia daty powstania prawa do emerytury ubezpieczonego ma zastosowanie wprost art.100 ust.2 ww. ustawy o emeryturach i rentach.

Z dokonanych ustaleń wynika, że wniosek o emeryturę, ubezpieczony, złożył w dniu 13 lutego 2015 roku. Jak wynika z pisma M. de E. y S. S. z dnia roku (k.18 akt ZUS) do dnia 3 października 2016 r. roku pobierał z hiszpańskiej instytucji ubezpieczeniowej świadczenia pieniężne chorobowe z tytułu niezdolności do pracy. Reasumując, organ rentowy prawidłowo, zgodnie z treścią art.100 ust.2 ww. ustawy o emeryturach i rentach, ustalił, iż ubezpieczony ma prawo do emerytury od dnia 4 października 2016 roku.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ubezpieczonego.

9.04.2020 r.